

Всѣки, който е услужилъ съ нѣщо на художника, заявява своето право върху картината. Обаче, вие казвате, че картината е на художника. Това е пристрастие. Нима тъкачътъ нѣма никакъвъ дѣлъ въ картината? И той се е трудилъ, работилъ, докато изтъче платното. Бояджията, който е правилъ боитѣ, сжщо е употребилъ трудъ, работа. Онзи, който е правилъ рамкитѣ, и той се е трудилъ. Той е ходилъ по горитѣ да търси подходящи дървета за рамки. Ако сравните труда на художника съ този на тъкача и на търговцитѣ, които сж му услужили, ще видите, че художникътъ е употребилъ физически трудъ най-малко. Неговиятъ трудъ е повече идеенъ, отколкото физически. Художникътъ взима четката, нахвърля боитѣ и рисува. Рисуването не представя голѣмъ физически трудъ.

Следователно, когато решавате въпроса, на кого принадлежи картината и кой има право върху нея, трѣбва да вземете предъ видъ всички ония, които сж взели, какво и да е участие въ нарисуването ѝ. Иначе, всѣки учителъ, който рисува върху черната дъска, ще каже, че има право и върху дъската.—Не, учителътъ нѣма право върху дъската. Щомъ нарисува нѣщо върху нея, следъ време той заличава рисунката си. Тѣй щото, мислете върху въпроса, чия е картината и кой има най-голѣмо право върху нея. Тъкачътъ има материално доказателство, че е вложилъ нѣщо материално въ картината; търговцитѣ —